

Con Thuyền Tình Bạn, Nói Lật Là Lật

Contents

Con Thuyền Tình Bạn, Nói Lật Là Lật	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	8
10. Chương 10	9
11. Chương 11	9
12. Chương 12	10
13. Chương 13	11
14. Chương 14	11
15. Chương 15	12
16. Chương 16	13
17. Chương 17	14
18. Chương 18	14
19. Chương 19	15
20. Chương 20	16
21. Chương 21	16
22. Chương 22	17
23. Chương 23	18
24. Chương 24	19
25. Chương 25	19
26. Chương 26	20
27. Chương 27	21
28. Chương 28	22
29. Chương 29	22
30. Chương 30	23
31. Chương 31	24
32. Chương 32	25
33. Chương 33	26
34. Chương 34	27
35. Chương 35	27
36. Chương 36	28
37. Chương 37	29
38. Chương 38	30
39. Chương 39	30
40. Chương 40	31
41. Chương 41	32

42. Chương 42	32
43. Chương 43	33
44. Chương 44	34
45. Chương 45	35
46. Chương 46	35
47. Chương 47	36
48. Chương 48	37
49. Chương 49	38
50. Chương 50	39
51. Chương 51	40
52. Chương 52	40
53. Chương 53	41
54. Chương 54	42
55. Chương 55	43
56. Chương 56	43
57. Chương 57	44
58. Chương 58	45
59. Chương 59	45
60. Chương 60	46
61. Chương 61	48
62. Chương 62	48
63. Chương 63	49
64. Chương 64	50
65. Chương 65	51
66. Chương 66	52
67. Chương 67	52
68. Chương 68	53
69. Chương 69	54

Con Thuyền Tình Bạn, Nói Lật Là Lật

Giới thiệu

Couple: Đại mãng xà công x thổ tinh thụ. Văn đại cương. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-thuyen-tinh-ban-noi-lat-la-lat>

1. Chương 1

Thỏ tinh vuốt ve hai cái tai dài mềm mại của mình rồi lại tiếp tục nhắm nháp lá cải thảo xanh mơn mẫm.

Nó cố ý đi đến bên hồ nước nhúng ướt đôi chân trắng như tuyết, rửa sạch sẽ bùn đất bám trên móng xong mới trở về hang, chọn một tư thế thật thoải mái, cẩn thận từng ly từng tí mở thoại bản mang từ nhân gian về.

Nếu có thể, nó thậm chí còn muốn thấp một ngọn nến thơm.

Đắm mình trong không gian thoang thoảng mùi hương độc thoại bản thần thánh.

Cơ mà khổ nổi nó lại là một con thỏ tinh quá mẫn cảm, hương liệu có thể khiến nó bị say nằm chổng vó lên trời.

Thỏ tinh nhích cái mông tròn tròn, toàn tâm toàn ý đọc thoại bản, sau đó thút tha thút thít khóc ướt cả một mảng lông ngực tuyết trắng.

Thoại bản này là câu chuyện tình được lưu truyền đã lâu, Thiển nữ u hồn.

Nó lặng lẽ gấp thoại bản lại, sụt sùi cảm thán chuyện tình yêu quý - người cảm động trời đất ấy. Nếu có thể lừa được một thư sinh về tay thì tốt biết bao!

Thỏ tinh không phải là một con thỏ tinh tầm thường. Từ hồi còn là một cục bông nho nhỏ nó đã có kỳ ngộ, được khai trí.

Từ đó liền vất vả bước lên con đường dài vô tận bảo vệ cúc hoa và chút chút của mình.

Với loài thỏ vừa sinh ra đã có thể động dục, thỏ tinh trở thành kẻ kỳ quái trong tộc của mình.

Bởi vì nó không xxx.

Lúc già trẻ gái trai, anh em họ hàng nhà thỏ đua nhau chịch đến quên trời quên đất, thỏ tinh lạnh lùng trèo lên cây, hai mắt tròn to nhìn cảnh tượng 18+ của tộc mình bên dưới.

Thế gian lại có việc dâm loạn như thế!

Thỏ tinh cao lãnh lắc lắc đôi tai.

Bị hình ảnh không phù hợp với trẻ nhỏ ấy bức thành một con thỏ lãnh đạm.

Nếu có thể gặp được thư sinh của đời mình, nó muốn cùng người ta ngâm thơ ngắm trăng, viết nên một câu chuyện tình người - yêu thuần thuần khiết khiết, tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện bậy bạ này!

2. Chương 2

Nếu đã khai trí vậy thì phải tu luyện. Thỏ tinh lấy một cái bọc nhỏ, gói ghém thoại bản với mấy củ cà rốt, đi đến đỉnh núi này ngồi một lúc, lại treo mình trên cái cây kia một hồi, hấp thụ tinh hoa của trời đất.

Mất 100 năm thôi là có thể hoá thành người rồi.

Mà lúc này Thiên nữ u hồn đã biến mất khỏi thị trường thoại bản từ lâu, thay vào đó là câu chuyện tình yêu ướm át thư sinh bị hồ ly tinh dụ dỗ.

Nữ quỷ thâm tình biến thành tiểu yêu tinh quần người.

Thỏ tinh khịt mũi coi thường, hừ, cái loại truyện giải trí hạ đẳng này.

Lần đầu tiên thỏ tinh thi triển thuật pháp không phải hoá người, mà là tạo lửa.

Vốn định đốt thoại bản diễm tình kia, ai dè còn chưa kịp đốt thì một cơn gió thổi tới, thoại bản bị lật sang vài trang.

Hai người không mảnh vải che thân dây dưa quần riết lấy nhau hiện ra trước mắt.

Thỏ tinh cao lãnh phát hiện một thế giới mới rồi!

3. Chương 3

Trăm năm nữa lại qua, thỏ tinh thuần khiết đã biến thành thỏ tinh đen tối.

Nó vẫn thích đọc thoại bản, nhưng cũng không bài xích việc xem mấy loại truyện có kèm theo tranh vẽ chuyện người lớn.

Mỗi lần xem xong tranh về các loại tư thế xxx, nó đều cảm thấy bụng dưới của mình nóng lên, yêu đan bùng cháy.

Nó nghiêm túc suy nghĩ, thì ra đông cung đồ có thể trợ giúp việc tu luyện.

Tuy nó không thích việc đồng bào mình xxx quanh năm suốt tháng, cả ngày lẫn đêm.

Nhưng nếu xem tranh phòng the của loài người có thể khiến yêu lực tăng lên, vậy nó phải xem chứ.

Thỏ tinh ôm khuôn mặt nóng bừng của mình, lén lút liếc đông cung đồ, mỗi khi xấu hổ lại dùng móng vuốt ra sức xoa mặt.

Rụng một đồng lông.

4. Chương 4

Thần tượng của thổ tinh là Nhiếp Tiểu Thiển.

Yêu tinh vốn thích biến thành bộ dáng mình yêu.

Cho nên thổ tinh lúc biến thành người là thanh niên một thân bạch y, tóc đen dài ngang eo.

Bộ dáng này ưu điểm là ban ngày thì như tiểu tiên tử phong độ, thoát tục, nhưng buồn thay buổi tối lại trông giống hệt quỷ, u lãnh doạ người.

Không may lần đầu tiên thổ tinh có thể hoá người lại là một buổi tối.

Thổ tinh vẫn chưa thích ứng được với chân của loài người, khó khăn lết từng bước một về phía bờ sông.

Bên dòng sông lấp lánh ánh trăng, nó biến ra một ngọn lửa, soi bóng mình dưới nước.

Má, hù chết thổ.

5. Chương 5

Sau lần bị chính mình doạ cho suýt khóc ấy, thổ tinh ghét luôn hình người của mình.

Không có lông thổ đáng yêu, bạch y cũng chẳng đẹp gì cả.

Đúng là không phải ai cũng có thể làm Nhiếp Tiểu Thiển.

Thổ tinh trầm nghĩ, không phải trường hợp bất đắc dĩ, nó sẽ không biến hình đâu. Rất doạ người.

Nó không thể tùy tiện biến đổi khuôn mặt của mình.

Trường hợp yêu lực không ổn định, rất dễ sẽ hoá ra một khuôn mặt kỳ quái.

Nó cũng không phải là hồ ly tinh, có thể chớp mắt một cái là biến thành một khuôn mặt khác, giống như mấy nhân vật diễn tuồng.

Thỏ tinh cảm thấy mình khi biến thành người rất xấu, buồn rầu nghĩ, thật ra nó hy vọng mình là một con hồ ly tinh.

6. Chương 6

Hôm nay thỏ tinh lại ngồi xổm bên hồ gặm cà rốt, cái chân ngắn cũn thì thoải duỗi ra, đập lên những phiến lá nhỏ trên mặt hồ.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua từng chạc cây chiếu lên thân thỏ.

Thoải mái cực kỳ.

Bỗng nhiên, cái mũi hồng của nó run lên, trong không khí có mùi tanh là lạ.

Thỏ tinh còn chưa kịp suy nghĩ xem mùi ấy là gì đã bị một cục đen thùi lùi từ trên trời giáng xuống rơi trúng người, đè bẹp luôn củ cà rốt nó mới gặm được có một nửa.

Thỏ tinh trợn mắt, yêu đàn suýt nữa cũng bị đập nứt rồi.

Nó chặt vật ho khan hai tiếng, đôi tai dài run rẩy rũ xuống che mắt lại.

Trước khi lại bị cục thịt ấy ép tới không thở nổi, thỏ tinh vạch lỗ tai đang che mắt ra tí hí nhìn. Một cái đuôi rắn đen to vung vẩy ngay trước mắt.

Thiên địch!!

Thỏ tinh hoảng loạn đập chân sau một cái, thân thỏ run lên, xỉu!

7. Chương 7

Lúc thỏ tinh tỉnh lại, mùi tanh trong không khí nồng nặc hơn rất nhiều, xen lẫn còn có chút vị ngọt.

Không kịp suy nghĩ gì, phản ứng đầu tiên của nó là cẩn thận kiểm tra cơ thể của mình một lượt.

Cả đồng lông ngực mềm mại mà nó kiêu ngạo nhất cũng không thiếu sợi nào, thỏ tinh không khỏi cảm thấy an tâm hơn một chút.

Nó nhảy bèn dựng thẳng hai tai, nhìn chung quanh dò xét.

Nhìn phát đứng hình.

Một mỹ nam đang nằm bên hồ, nhìn đẹp gấp trăm ngàn lần nhân vật được vẽ trong thoại bản.

Mỹ nam mặc một bộ hắc y, nửa kín nửa hở, nửa người chìm trong nước.

Mái tóc đen như mực, mượt như thác tản ra, lồng ngực trắng trẻo, hai mắt nhắm nghiền, rãnh mũi xinh đẹp.

Thỏ tinh nhìn mỹ nam hồi lâu, đột nhiên chân sau co giật, nhịn không nổi bắt đầu giậm giậm chân, làm thế nào cũng không kiềm chế được.

Yêu đàn cũng bắt đầu hùng hực phát nhiệt.

Thỏ tinh sốt ruột xoay vòng vòng, vừa xoay vừa lúc lắc đầu vung vẩy tai. Hình như nó có phản ứng giống với mấy con thỏ trong tộc.

Nó động dục rồi!

Nó không còn là thanh niên nghiêm túc nữa!

8. Chương 8

Thỏ tinh thút thít khóc một lúc lâu mới tiếp thu được chuyện mình động dục.

Tuy nó không còn là một con thỏ đứng đắn nữa, nhưng vẫn là một con thỏ thẹn thùng.

Mỹ nhân còn chưa tỉnh, nó còn chưa cùng người ta ngắm trăng ngắm sao thì không thể làm chuyện ngoài dự tính được.

Thỏ tinh hớn hở tiến lại gần, vùi mặt vào xương quay xanh của mỹ nhân, giờ chân lên mò mẫm mặt người ta.

Vẫn còn thỏ.

Thỏ tinh còn muốn kiểm tra cơ thể mỹ nhân một chút, xem rốt cuộc y bị thương ra sao. Còn mãng xà nó nhìn thấy trước khi ngất nữa, biến đâu mất rồi, mỹ nhân vì đuổi đại mãng xà đi để cứu nó nên mới bị thương?

Nếu không thì tại sao lúc nó tỉnh lại chỉ thấy mỹ nhân, không thấy đại mãng xà chứ?

Thỏ tinh vốn định ngẫm mọi chuyện lại một lượt để cứu vớt chỉ số thông minh, nhưng không cưỡng nổi dụ hoặc của mỹ nhân ở cự ly gần như vậy.

Làn da này... đôi mắt này... cái mũi này... khuôn miệng này...

Ôi~~~~

Thỏ tinh ngây ngất.

9. Chương 9

Thỏ tinh không muốn biến thành người, cho nên nó rung tai, thi pháp hoá thành một con thỏ khổng lồ.

Thỏ tinh tròn vo lúc chỉ là một cục thịt nho nhỏ trông rất đáng yêu.

Thỏ tinh tròn vo cao hơn lều mập hơn lợn... trông cũng hơi đẹp.

May mà mỹ nhân bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, không nhìn thấy cảnh này.

Thỏ tinh ngậm y phục xộc xệch của mỹ nhân, muốn nâng người đặt lên lưng mình.

Nó tính công mỹ nhân về hang.

Cơ mà đời không như mơ.

Thỏ tinh nhắc người lên quăng một cái, y phục rơi lên lưng, mỹ nhân lại bị văng ra ngoài.

Thỏ tinh run run rẩy rẩy ngoái lại nhìn phía sau, mỹ nhân bị ném nằm bẹp dí trên đất, nửa người trên trần trụi.

Mỹ nhân đang hôn mê yên lành bị quăng tỉnh, há mồm hộc ra một ngụm máu tươi.

Thỏ Tử Tinh:.....!!!!

Á á á á á! Làm sao đây! Làm sao đây! Nguyên hình bị lộ mất!

10. Chương 10

Thỏ tinh nhanh trí giơ chân trước to bự chẳng của mình lên đập bộp một phát vào mặt mỹ nhân.

Mỹ nhân không kịp giãy giụa, mặt be bét máu, lại xỉu.

Thỏ tinh nhìn mỹ nhân lại lâm vào hôn mê, hoảng hốt không biết nên làm gì.

Ban nãy nó nghĩ, còn chưa kịp yêu nhau đã bị mỹ nhân nhìn thấy nguyên hình thật không tốt.

Cơ mà còn chưa yêu đương gì đã đập cho đối phương máu me be bét thế này

Hình như càng thảm hơn?

Thỏ tinh lại ngậm tóc mỹ nhân, ném người lên lưng mình.

Lần này mỹ nhân hạ cánh an toàn.

Trừ việc tóc mỹ nhân đứt mất vài sợi, mọi việc đều rất tốt đẹp.

11. Chương 11

Thỏ tinh đưa người về hang, đem hết cà rốt muối, nước cà rốt, cà rốt khô mình tích góp, còn có áo choàng lông thỏ mà nó dùng số lông rụng suốt mấy trăm năm qua của mình dệt thành ra.

Lông rụng suốt mấy trăm năm rất nhiều, cực kỳ nhiều. Thỏ tinh trân quý từng cọng lông của mình.

Thế nên nó cẩn thận gom góp tất cả lại, rồi nhờ trúc tinh dệt thành một chiếc áo choàng.

Đây là thứ nó để dành để sau này tặng cho người yêu.

Hiện tại nó muốn đưa cho mỹ nhân.

Nó công mỹ nhân đến căn phòng nhỏ mình đã xây từ mấy năm trước.

Thả mỹ nhân máu me đầy mặt xuống xong, thổ tinh ngay lập tức chạy vọt vào trong rừng, điên cuồng húc đầu vào một cây trúc lớn xanh tốt.

12. Chương 12

Cây trúc lắc lư lắc lư, thổ tinh húc húc húc.

Không lâu sau, trúc tinh nhện không nổi nữa, hoá thành người đá thổ tinh chống vó lên trời.

Trúc tinh lạnh mặt nhìn con thổ ngu ngốc quơ loạn bốn cái chân ngắn ngủn gằng lặt người: “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, có chuyện gì thì dùng miệng nói, đừng húc ta!”

Thổ tinh ôm cái bụng mềm mại của mình lật người lại: “Ta nhất được thư sinh rồi!”

Trúc tinh vừa ghét bỏ lại vừa có chút tò mò nói: “Thật sự chờ được rồi cơ à.”

Từ mấy trăm năm trước, sau khi đọc thoại bản đọc đến điên cuồng, thổ tinh bắt đầu tìm nơi non xanh nước biếc ngồi xõm chờ.

Một năm lại một năm.

Chờ người định mệnh của nó.

Trúc tinh cảm thấy con thổ này đúng là vừa ngây thơ vừa ngu ngốc, nhưng cũng rất đáng yêu. Ai nói thổ ngốc không thể có ngốc phúc?

Trúc tinh xoa cằm nghĩ thầm, không phải sao, con thổ ngốc này mất mấy trăm năm chẳng phải cũng thành công lừa được một thư sinh về tay rồi?

Trúc tinh ngồi xuống, túm lấy lông thổ: “Vậy ngươi còn không mau cùng thư sinh của mình ân ân ái ái, ở đây húc ta làm gì?”

Thổ tinh cố gắng duỗi chân hất cái tay đang chà đạp lông mình ra: “Ta đánh y ngất xỉu rồi, ngươi đi xem y bị thương ra sao giúp ta.”

Trúc tinh: “.....”

Nó rút lại lời nói ban nãy, quả nhiên vẫn chỉ là một con thỏ ngu xuẩn, không đáng yêu tí nào

13. Chương 13

Trúc tinh bắt thỏ tinh biến thành người.

Đỡ cho lát nữa thư sinh tỉnh lại lại cho rằng trúc tinh là vị “ân nhân” hung ác đập y bất tỉnh.

Ở trước mặt trúc tinh, thỏ tinh vẫn luôn yếu thế, bị quát hai câu đành phải lẳng lặng làm theo.

Nó hoá thành người xong, hai chân cảm giác mềm như bông, bước đi không vững, tóc dài vương vúi.

Đi hai bước, ngã một lần.

Bạch y cũng trở nên xộc xệch, bị trúc tinh cười cho thối mũi.

Hai mắt thỏ tinh đỏ lên, suýt nữa thì lao vào đánh cho trúc tinh một trận.

Hai con yêu tinh vừa đi vừa cãi nhau ầm ĩ, lúc đến nơi người trong phòng đã tỉnh lâu rồi.

Mỹ nhân khoác y phục đen nửa nằm trên giường, đang dùng ống tay áo chậm rãi lau máu trên mặt.

Nghe thấy tiếng động phía cửa, mỹ nhân ngẩng mặt nhìn qua.

Tóc đen dài mượt, mặt trắng trẻo, đuôi mắt ửng hồng. Mỹ nhân chỉ liếc mắt một cái thôi, hai con yêu tinh suýt chút nữa đã bị câu mắt hồn đi mất.

Trúc tinh nuốt nước bọt, lén lút kéo quần áo thỏ tinh, nhỏ giọng hỏi: “Người khẳng định người này là thư sinh? Sao y trông còn giống yêu tinh hơn chúng ta nữa.” Người này thật sự quá dụ hoặc rồi.

14. Chương 14

Mỹ nhân thả tay đang lau khoé miệng xuống, rũ mi mắt khẽ nói cảm ơn.

Thỏ tinh thần hồn điên đảo, mỹ nhân ngay cả giọng nói cũng thật dễ nghe, êm như suối chảy.

Nó qua cầu rút ván, hoàn toàn quên mất là chính mình đi gọi trúc tinh đến đây, quay người lại muốn đẩy trúc tinh ra ngoài đóng cửa.

Tên này trắng trợn thêm nhỏ dãi mỹ nhân của nó.

Tình bạn đôi ta đi đến bờ vực thẳm.

Mỹ nhân nhìn hai người bọn họ xô đẩy nhau, xoa da đầu đau nhức và cái mũi sưng vù của mình dò hỏi: “Ân công, trước khi ta hôn mê hình như có trông thấy một con mãnh thú màu trắng rất to, không biết ân công có nhìn thấy nó là con gì?”

“Không biết!”

Thỏ tinh chột dạ lắc đầu, cũng không đẩy người nữa, cúi đầu bấu môi, hơi không tình nguyện nhìn trúc tinh nói: “Được rồi, người đi nhìn xem y bị thương thể nào đi, đừng có mà sờ loạn.”

Trúc tinh suất nữa bị chọc điên, nghiêng răng nói: “Con thỏ chết tiệt, đã thế ta càng sờ.”

15. Chương 15

Mỹ nhân nói mình là thương nhân từ kinh thành tới, giữa đường gặp cướp, chạy trốn đến bên hồ thì ngất đi.

Lúc mỹ nhân nói chuyện, thỏ tinh nhìn y chăm chăm.

Tâm hoa nộ phóng, thích chết mất.

Nó đi đứng chưa quen, dút khoát ngồi bệt xuống đất, vúi đầu giường mỹ nhân, nhìn người ta không chớp mắt, trông mong hỏi: “Người biết viết không?”

“Có.”

“Làm thơ?”

“Biết một chút.”

“Vẽ tranh?”

“Cũng coi như biết.”

Hai mắt thỏ tinh lập tức sáng lên: “Vậy đêm nay chúng ta cùng đi ngắm sao có được không?”

“.....?”

Trúc tinh nhìn con thỏ ngốc nghếch mê trai không biết đường về, bất lực thở dài.

Nó cầm tay mỹ nhân xem mạch. Mạch tượng thật hiếm thấy, không chỉ bị trúng độc, mà ngũ tạng cũng tổn thương nghiêm trọng. Người kia ra tay tàn nhẫn, sao có thể chỉ đơn giản là gặp cướp như lời y nói được.

Người này thân phận không đơn giản

16. Chương 16

Mỹ nhân từ chối thỏ tinh, nói hiện tại mình vẫn chưa cử động mạnh được, đành phải chờ khi khác.

Thỏ tinh đặt nước cà rốt mình thích ở đầu giường.

Sau đó cẩn thận đắp chăn cho mỹ nhân, dặn dò: “Vậy nếu người khát nước thì uống cái này, sẽ nhanh khỏe một chút.”

Trong nước cà rốt có trộn thêm một ít nguyên khí nó tích góp.

So với thuốc có tác dụng hơn nhiều.

Thỏ tinh nhìn mỹ nhân chậm rãi nhắm mắt lại, vẫn không nở đi.

Mỹ nhân ngủ là chuyện của mỹ nhân, thỏ tinh vẫn cứ đứng ở đầu giường người ta liếc mắt đưa tình. Trúc tinh nhìn không nổi nữa, nhéo lỗ tai nó lòi xềnh xệch ra ngoài.

Cửa vừa khép lại, mỹ nhân trên giường liền mở mắt ra.

Y cầm cốc nước cà rốt ở đầu giường lên, nhắm thử một tẹo, cảm thụ nguyên khí nhàn nhạt ở đầu lưỡi, sau đó đột nhiên nở nụ cười: “Thỏ con à... Mùi vị không tồi.”

17. Chương 17

Trúc tinh nhéo tai thỏ, thỏ tinh đập thật mạnh vào hạ bộ trúc tinh.

Hai con yêu tinh ấu trĩ cầu xé nhau một hồi.

Trúc tinh phong độ, thoát tục, ngọc thụ lâm phong bị cào thành đầu tóc rũ rượi, nó thi pháp áp chế con thỏ trong tay: “Ta nói rồi, đưa mỹ nhân đi khỏi đây mau.”

Thỏ tinh đỏ mắt giãy dụa: “Không! Thư sinh của ta, ta không đưa đi đâu cả!”

“Y không phải là thư sinh!”

“Y biết đọc sách, vẽ tranh, làm thơ!”

“Ta cũng có thể tìm cho ngươi một người khác biết đọc sách, vẽ tranh, làm thơ!”

“Không! Ta chỉ muốn y!”

“Ngươi đây là bị sắc đẹp che mờ mắt rồi!”

“Rõ ràng ngươi cũng chảy nước miếng!”

Thỏ tinh hai mắt rực lửa, trúc tinh không được tự nhiên buông lỏng tay: “Được rồi, ta thừa nhận ban nãy ta cũng thất thố. Nhưng ta cảm thấy thân phận y không đơn giản. Ngươi ngốc như vậy cẩn thận kéo bị người lừa đi cạo lông, lột da làm áo choàng.”

“Sẽ không đâu...”

“Ngươi mới gặp y bao lâu, làm sao biết được?”

Thỏ tinh hơi do dự vò vò tay áo, nhỏ giọng nói: “Không biết, nhưng ta cảm thấy y sẽ không như vậy.”

18. Chương 18

Trúc tinh không thể ngăn bạn tốt đại trai, đành phải đưa cho nó vài món pháp khí để phòng thân.

Thỏ tinh giơ miếng ngọc bội nửa trắng nửa đen trong tay lên, ngơ ngác ngác: “Sao trên cái này lại có mùi gấu trúc tinh?”

“Người hỏi nhiều như thế làm gì!” Trúc tinh trợn mắt lườm nó.

Thỏ tinh cất ngọc bội vào trong ngực: “Không phải người với gấu trúc tinh cả đời cũng không thêm qua lại với nhau à?”

“.....”

“Không phải người nói chỉ cần người thấy mùi gấu trúc tinh là từ gốc đến ngọn đều khó chịu sao?”

“.....”

“Không phải người nói người ghét nhất mấy thứ đồ nửa trắng nửa đen của gấu trúc tinh à?”

Trúc tinh không nhin nổi nữa, giơ ngón tay nhỏ dài lên vẫy một cái, ngay lập tức thỏ tinh không thể khống chế được cơ thể của mình, bị ép xoay người chạy về phía phòng nhỏ.

Nó vẫn chưa từ bỏ ý định, vừa đi vừa hét: “Sao người lại có linh thạch của gấu trúc tinh? Đây không phải là thứ gấu trúc tinh để dành tặng cho lão bà của hấn à?”

19. Chương 19

Thương thế của mỹ nhân phục hồi rất chậm.

Khả năng thích ứng với cơ thể người của thỏ tinh cũng rất chậm.

Hôm nay nó muốn bỏ củi bằng hai cánh tay mảnh khảnh của mình, kết quả dùng sức quá mạnh nên ngã ngồi đập mông xuống đất.

Đuôi thỏ xém chút là hiện ra.

Thỏ tinh chép miệng, xoa xoa mông, chậm rì rì bò dậy bỏ củi tiếp.

Bởi vì mỹ nhân muốn tắm gội.

Tuy thổ tinh có thể thi pháp biến ra một thùng nước ấm, nhưng nó vẫn thành thành thật thật tự tay bỏ củi đun nước.

Bởi vì yêu lực của nó không ổn định, nhờ thi pháp nhiều quá nguyên hình lộ ra thì làm sao bây giờ?

Nó không muốn doạ mỹ nhân.

Hứa Tiên chính là bị nguyên hình của Bạch nường tử hù chết.

20. Chương 20

Thổ tinh hái mấy cây nấm, lại trộm một con gà con trong sơn động của hồ ly cách vách, làm món gà hầm nấm cho mỹ nhân.

Mỹ nhân vẫn là bộ dáng bệnh dờ dờ ương ương.

Lúc nấu cơm, thổ tinh còn tranh thủ đi xem y một chút.

Mỹ nhân đứng ở sau bàn sách, múa bút thành văn. Tuy không biết y đang viết gì, nhưng thổ tinh đoán là chuyện quan trọng, bởi vì mỹ nhân mím chặt môi, mặt mày nghiêm túc.

Bệnh đến xanh xao cũng không che nổi một thân khí thế.

Thổ tinh đột nhiên co rúm lại.

Nó sợ mỹ nhân lúc này, rồi lại không biết vì sao mình sợ.

Nếu thổ tinh từng trải nhiều một chút, nó sẽ biết thứ toát ra từ người mỹ nhân là sự yêu dị hình thành do giết chóc, tích tụ bởi huyết nhục xương khô.

21. Chương 21

Thổ tinh nấu cơm xong liền bưng vào hầu hạ mỹ nhân.

Trong căn phòng thanh nhã thoang thoang mùi hương, mỹ nhân ngồi trên giường, áo đen khoác hờ, chân để trần, ôm đàn khẽ gảy.

Y giống như biết bộ dáng mà tỏ tình mê luyến nhất, một ánh mắt, một cái vuốt tóc đều khiến nó mặt đỏ tím đập.

Thỏ tinh đưa cơm xong liền muốn chuồn.

Ngoại trừ lúc phải đưa cơm, bưng trà, rót nước, còn lại thỏ tinh đều chạy nhanh hơn bất kỳ ai, nửa giây cũng không dám nán lại.

Bởi vì nó thật sự rất xấu hổ. Mỗi lần nhìn thấy mỹ nhân nó đều đỏ mặt, nếu còn nấn ná bên cạnh y, nó sợ máu mũi mình cũng phải chảy ra, hình người duy trì không nổi mất.

Đừng nói gì đến cùng nhau ngắm trăng ngắm sao.

Thật sự là tính sai rồi. Nó đâu ngờ bản thân lại không có biện pháp sống chung với người trong lòng như thế.

Còn nấn ná trong phòng, ngửi mùi mỹ nhân thêm lúc nữa thì cái đuôi của nó cũng lòi ra vậy như điên mất.

22. Chương 22

Ai ngờ lần này mới chỉ co giò chưa kịp chạy, nó đã bị mỹ nhân túm cổ áo kéo lên giường.

Người mỹ nhân hơi lạnh. Tay mỹ nhân thật mềm.

Thỏ tinh nghe được mỹ nhân dịu dàng ghé vào tai nó nói nhỏ: “Ân công có vấn đề gì với ta sao? Vì sao cứ vừa thấy ta là bỏ chạy, y như... thỏ con vậy.”

Thỏ tinh chấn kinh.

Nó giãy dụa muốn leo xuống.

Mỹ nhân ôm chặt eo không cho nó thoát ra: “Ân công không thích ta đến vậy sao? Ngay cả nhìn một cái cũng không muốn? Thật là khiến người thương tâm mà.”

“Không..... Không có.”

“Hà?”

“Không phải không thích người.”

“Vậy sao mấy ngày qua ân công luôn lạnh nhạt, thậm chí còn không thèm nói chuyện với ta nữa?”

Thỏ tinh cố gắng xoay eo, bắt lực phát hiện mình giãy ra không nổi.

Chỗ xương cụt ngựa quá, đuôi thỏ sắp tòi ra mất rồi.

Thỏ tinh đỏ bừng mặt, gấp muốn chết, dùng hết sức giãy giụa: “Không phải không thích người. Mau buông ta ra, ta không... không thoải mái.”

Mỹ nhân nhìn con thỏ con bị chọc đến đỏ mặt trong ngực mình, cảm thấy vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên trong suốt bao ngày qua, y gạt chuyện phiền lòng qua một bên, cười đến run cả người.

23. Chương 23

Thỏ tinh giãy giụa hồi lâu, biết mình cố cũng không thoát liền từ bỏ.

Thậm chí nó còn cam chịu nghĩ, nếu lỡ có hiện nguyên hình khiến mỹ nhân xảy ra chuyện không may, nó học theo Bạch nương tử đi trộm tiên thảo là được.

Mỹ nhân ôm thỏ tinh, cảm thấy xúc cảm rất tốt nên tâm trạng càng thoải mái hơn, cười hỏi thỏ tinh tên gì.

Thỏ tinh không có tên, mấy trăm năm qua đều như thế.

Nó và trúc tinh đều chỉ gọi nhau là con thỏ chết tiệt, cây trúc ngu ngốc.

Nó nghĩ lâu thật lâu, mới lặng lẽ chớp mắt, dè dặt trả lời: “Ta không có tên.”

“Không có?”

“Ừ, không có.”

Mỹ nhân không hỏi vì sao, chỉ dịu dàng nói: “Ta đặt cho người một cái tên, được không?”

“..... Được.”

“Người gọi Bộ Tiễn đi, tự Đồ Chi.”

“Người thì sao? Tên của người là gì?”

“Ta tên Mạnh Xà, tự Tuân Nhạc.”

24. Chương 24

Mỹ nhân ôm thổ tinh từ phía sau, dạy nó cầm bút viết tên.

Hai cái tay nho nhỏ trắng trẻo của thổ tinh cầm bút lông mãi mà không quen, chỉ một lúc đã dính đầy mực.

Mỹ nhân cũng không giận, chậm rãi dạy nó từng nét từng nét.

Thổ tinh lỡ dùng lực hơi mạnh, mực bắn ra, vài giọt văng lên mặt mỹ nhân, làm y ngẩn người.

Thổ tinh theo bản năng lè lưỡi liếm.

Tiếng nước bọt chóp chóp nhẹ vang, mực trên mặt mỹ nhân được liếm sạch sẽ.

Thổ tinh thỉnh thoảng cũng liếm lông để làm sạch mấy chỗ trên người bị dính bẩn.

Đây là bản năng của nó mà thôi, đến lúc liếm xong tỉnh táo lại, mới phát hiện ra.

Thôi xong... nó vừa làm chuyện động trời rồi.

Mỹ nhân bị nó liếm.

25. Chương 25

Mỹ nhân chỉ ngây người vài giây, sau đó vuốt mặt nhìn thổ tinh cười: “Sau này không được liếm người khác như vậy.”

“Ta..... Ta chỉ là không cần thận.”

“Không có lần sau.”

“Được.”

Thỏ tinh buồn bã quay đầu lại, tiếp tục viết chữ.

Ai ngờ mỹ nhân lại nhéo cằm nó: “Không có lần sau ý là, lần sau đến lượt ta.”

Thỏ tinh ngỡ ngác quay đầu lại, nhìn mỹ nhân khó hiểu: “Đến lượt ngươi làm gì cơ?”

“Làm cái này...”

Lời chưa nói hết biến mất giữa đôi môi dính lại của hai người.

Đầu thỏ tinh bốc khói.

Đuôi thỏ rời ra rồi.

26. Chương 26

Ngày tháng tương thân tương ái cứ thế trôi qua.

Ngoại trừ một cái hôn ngày ấy ra, mỹ nhân không làm thêm chuyện gì quá phận với nó nữa.

Thỏ tinh rất thích miệng mỹ nhân.

Mềm mềm, đỏ đỏ.

Mỗi lần nói chuyện với mỹ nhân, tầm mắt của nó lại bất tri bất giác dính vào khuôn miệng khép khép mở mở ấy.

Ngay cả cà rốt cũng không khiến nó cảm thấy thèm đến thế.

Thỏ tinh đột nhiên phát hiện, miệng mỹ nhân còn hấp dẫn nó hơn cà rốt nhiều.

Làm sao bây giờ?

Nó và hai từ đứng đần cách nhau càng ngày càng xa.

Cơ mà bao giờ mới lại được hôn mỹ nhân lần nữa đây? Thở tỉnh phiền não.

27. Chương 27

Tu luyện phải từ từ, nói chuyện yêu đương cũng phải từ từ nốt.

Sờ tay trước xong mới hôn môi.

Nhớ tên nhau rồi mới cùng nhau ngắm sao thường nguyệt.

Thở tỉnh tính toán tìm một ngày nào đó hẹn mỹ nhân cùng đi ngắm trăng ngắm sao, uống rượu ngâm thơ, bàn chuyện nhân tình thế thái.

Nhưng kế hoạch chưa thành đã có chuyện xảy ra.

Trúc tỉnh rời nhà trốn đến chỗ nó ở nhờ.

Bởi vì trúc tỉnh đánh nhau với gấu trúc tỉnh.

Nói đúng hơn là trúc tỉnh đơn phương gia bạo gấu trúc tỉnh, sau đó đi luôn, tra vô cùng.

Thở tỉnh rất lo lắng cho bạn tốt gấu trúc tỉnh của mình, vội vàng muốn đi xem nó bị thương thế nào.

Trúc tỉnh túm người về, tức giận trợn trắng mắt: “Con mẹ nó, hấn gặm nguyên hình của lão tử, dù thế nào cũng là lão tử bị thương nặng hơn, người đi xem hấn làm gì? Xem ta!”

“Hấn gặm nguyên hình ngươi làm gì?”

“.....”

“Này, ngươi đỏ mặt.”

28. Chương 28

Trúc tinh lại bắt mạch cho mỹ nhân, ngạc nhiên phát hiện mạch của mỹ nhân đã ổn định hơn rất nhiều, rõ ràng y khỏe hơn không chỉ một chút.

Nó cảm thấy kinh hãi, còn chưa được nửa tháng, sao người này lại bình phục nhanh như vậy!

Nhất định là con thỏ ngu ngốc kia lại làm chuyện điên rồ gì rồi.

Trúc tinh lôi thỏ tinh ra ngoài.

Lại đánh một trận, bắt thỏ tinh phải khôi phục nguyên hình.

Biết ngay mà, con thỏ ngốc này nhỏ đi thấy rõ, ngay cả màu lông cũng ảm đạm hơn.

Trúc tinh véo tai thỏ tinh: “Người điên rồi sao? Lấy nguyên khí của mình cho phạm nhân ăn? Bảo sao y lại bình phục nhanh như vậy! Người đây là ngại bản thân sống quá lâu, muốn sớm ngày biến thành túi da hủ!”

“Nguyên khí mất rồi vẫn có thể tích góp lại mà...”

“Người cho bao nhiêu năm?!”

“.....”

“Không nói ta bắt người đi gặp mỹ nhân bằng nguyên hình bây giờ!”

Thỏ tinh bị uy hiếp, đành phải mở miệng: “50 năm.”

Trúc tinh trước mắt tối sầm: “Người mới tu luyện chưa được 250 năm! Được lắm, giờ mới biết người ta chưa tới một tháng, người đã cho đi 50 năm. Nếu hôm nay ta không đến mà đợi đến tận vài tháng nữa thì có phải người đã thành con thỏ khô luôn rồi không hả! Hả?!”

29. Chương 29

Trúc tinh nổi giận đùng đùng, phát tay bỏ đi, không thèm để ý đến con thỏ chết tiệt này nữa.

Thỏ tinh biết, trúc tinh đây là muốn đi tìm biện pháp khôi phục nguyên khí cho nó.

Nhưng mà cho cũng cho rồi, tu vi gì đó, cũng không phải chuyện đáng để tâm.

Thỏ tinh nghĩ, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, nó có thể sống đến vài trăm năm.

Nhưng mỹ nhân thì khác.

Tuổi thọ của con người chỉ có vài chục năm ngắn ngủi mà thôi.

Mất một thời gian dài để trị thương thì thật hoang phí.

Có thể giúp mỹ nhân khoẻ mau chút nào hay chút ấy.

Nếu nó đã muốn yêu đương với con người, đương nhiên cũng cân nhắc kỹ chuyện về sau.

Nó có thể bồi mỹ nhân chậm rãi già đi.

Tới khi mỹ nhân mất rồi, nếu nó cảm thấy chịu không nổi, không thể sống tiếp được nữa, thì chỉ cần bóp nát yêu đan, cùng mỹ nhân một đường đến suối vàng mà thôi.

30. Chương 30

Chờ mỹ nhân khoẻ hơn chút rồi, thỏ tinh liền tính toán dẫn mỹ nhân ra ngoài đi dạo một chút.

Nó nghĩ con người vẫn thường đi đi lại lại quanh mấy chỗ đông đúc, mỹ nhân sao có thể ngốc mãi ở núi sâu rừng già, đối với tâm tình cũng không tốt.

Cho nên nó cố ý chọn ngày tốt, cầm một ít châu báu dành dụm, dự định đi lên trấn trên mua cho mỹ nhân vài bộ quần áo và đồ bổ.

Nó hỏi mỹ nhân có muốn đi cùng hay không.

Lúc ấy mỹ nhân vừa mới tỉnh, hai má ửng hồng, nghe hỏi vẫn chưa kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn thỏ tinh.

Thỏ tinh bị đôi mắt mơ màng ấy nhìn, phản xạ có điều kiện mà giơ tay lên che hai mắt mỹ nhân lại: “Đừng nhìn ta như vậy.”

“Sao thế?”

“Ta sẽ nóng lên.”

“Sao lại nóng?”

“...” Vì động dục.

31. Chương 31

Trong thành vẫn luôn náo nhiệt như vậy. Thỏ tinh đưa áo khoác lông thỏ của mình cho mỹ nhân choàng thêm.

Nó cũng lâu lắm rồi chưa tới nhân gian, cảm thấy tất cả mọi thứ đều thật mới mẻ.

Lượn chỗ này một chốc, quẹo vào chỗ kia một hồi, thỏ tinh thích thú đi loanh quanh.

Chỉ một chốc sau đã ôm một đồng lớn toàn đồ chơi và đồ ăn vặt.

Vui chơi thoải thích rồi, thỏ tinh cần cây kẹo hồ lô ngoạn đầu nhìn lại.

Không thấy mỹ nhân đâu.

Thỏ tinh suýt nữa thì khóc toáng lên, vội vàng vận yêu đan thăm dò.

Mỹ nhân từng hấp thu nguyên khí của nó, nên nó chỉ cần lay động yêu đan là có thể cảm nhận được hơi thở của mỹ nhân, biết người đang ở nơi nào.

Thỏ tinh lần theo hơi thở tìm kiếm, đến nơi rồi lại không thấy người đâu.

Chỗ này có một bức tường rất cao, phía trên dán vài tấm lệnh truy nã.

Nhất định là mỹ nhân đã đứng ở chỗ này rất lâu, cho nên mới lưu lại dấu vết.

Thỏ tinh không hiểu lắm mấy tấm lệnh truy nã ấy viết gì. Nó thấy có một lão thầy tướng ngồi gần đó, liền tiến tới hỏi.

Lão thầy tướng nhìn thổ tinh bằng ánh mắt quái dị, nói khê như sợ bị người khác nghe thấy: “Tiểu tử, ngay cả chuyện này mà ngươi cũng không biết sao? Hiện giờ trong thành đâu đâu cũng nghe mọi người bàn tán. Người bị truy nã chính là quốc sư đương triều, nghe nói... y dùng yêu pháp mưu hại bệ hạ của chúng ta...”

Thổ tinh câu hiểu câu không, nhìn người được vẽ trong lệnh truy nã, càng nhìn càng thấy quen mắt.

Trong lòng nó nảy sinh cảm giác quái dị, lại không nói rõ được rốt cuộc là cái gì.

32. Chương 32

Thổ tinh nhìn mấy bức vẽ được dán trên tường, còn chưa kịp nghĩ ra chỗ nào quái dị, đã bị người nhẹ nhàng ôm lấy eo.

Mỹ nhân đứng ở đằng sau nó, nhỏ giọng lầm bầm: “Vừa quay đầu lại đã không thấy người là sao?”

Thổ tinh lúc này mới nhảy căng lên, vội vàng quay người lại ôm mỹ nhân: “Nói người mới đúng. Người đi đâu vậy, vừa quay đầu lại đã không thấy đâu rồi?”

Mỹ nhân vuốt tóc nó: “Người chạy nhanh quá, ban nãy ta mãi để ý mấy thứ khác.”

Thổ tinh quay đầu lại nhìn mấy thứ được dán trên tường, rồi lại nhìn mỹ nhân: “Nãy người xem cái này?”

“Ừ.”

“Bức hình này lạ quá.”

“Lạ?”

“Có cảm giác rất quen mắt.”

Mỹ nhân không nói nữa, néo mặt thổ tinh: “Không phải nói đi mua đồ sao? Đồ đâu?”

Thổ tinh giờ mới nhớ lại, ban nãy lúc phát hiện không thấy mỹ nhân đâu, hai chân nó mềm nhũn, quảng hết đồ vội vã chạy đi tìm người, không còn sót lại thứ gì cả.

Thật ra nó rất sợ. Sợ mỹ nhân đi không từ biệt.

Hoặc là, đã xảy ra chuyện gì đó mà nó phải bó tay.

33. Chương 33

Thỏ tinh ướm vải lên người mỹ nhân, bất ngờ phát hiện mỹ nhân thử màu nào cũng hợp, nó suýt nữa thì muốn vác cả tiệm người ta về.

Tiếc là sờ tới sờ lui cũng không thấy cuộn vải nào có chất lượng tốt hơn bộ y phục mỹ nhân đang mặc.

Mỹ nhân tinh dưỡng ở trúc ốc không chỉ một hai ngày, không tránh khỏi phải thay quần áo.

Thỏ tinh đành phải mặt dày đi cướp mấy bộ quần áo của gấu tinh từ chỗ trúc tinh để đưa cho y.

Nhưng mà người của mình lại mặc đồ kẻ khác, nghĩ sao cũng cảm thấy kỳ cục.

Thỏ tinh từ lâu đã muốn may một bộ quần áo cho mỹ nhân.

Nhưng lại bất đắc dĩ phát hiện, dù nó có cố gắng thế nào đi chăng nữa, cũng không làm ra được bộ nào tốt bằng bộ quần áo ban đầu của mỹ nhân.

Mỹ nhân thấy nó cứ cầm cuộn vải lên rồi lại đặt xuống, môi thì bĩu ra, rõ ràng là rất không vừa ý.

Y cười, cầm lấy cuộn vải đỏ trên tay thỏ tinh: ”Màu này đẹp, hợp với ngươi.”

“Ta?”

“Da Đồ Chi trắng, mặc màu đỏ đẹp.”

“Nhưng chúng ta đang chọn cho ngươi mà.”

“Không sao, cùng một công đi dạo, ta cũng nên tặng ngươi cái gì đó.”

“Vấn đề là ngươi có tiền à?”

“.....”

34. Chương 34

Thỏ tinh tàn nhẫn đâm một dao vào lòng tự trọng của mỹ nhân.

Khoảng thời gian sau đó, mỹ nhân như thả hồn theo mây, không biết đang nghĩ cái gì.

Lúc mỹ nhân đang ngây người, đột nhiên cảm thấy có vị ngọt ở khoé môi.

Tỉnh táo lại nhìn, là thỏ tinh cầm bánh hoa quế đặt bên miệng y, cười ngọt ngào: “Ăn đi, cái này ngon lắm.”

Mỹ nhân hai mắt tối sầm lại. Y vươn đầu lưỡi, như có như không liếm qua đầu ngón tay thỏ tinh, cuốn bánh hoa quế vào trong miệng. Cảm giác thơm mát ngập tràn từng kẽ răng. Y nhìn cái người trong mắt trong lòng đều là mình trước mặt, đột nhiên mỉm cười: “Ăn ngon lắm, rất ngọt.”

Thỏ tinh thấy y cuối cùng cũng cười rồi, thở phào nhẹ nhõm.

Nó đang định nói gì đó thì lại bị mỹ nhân nắm tay kéo đi, sau đó trở mắt nhìn mỹ nhân cúi xuống, nhẹ nhàng hôn từng đầu ngón tay mình. Mỹ nhân hôn xong ngẩng mặt lên, dịu dàng nhìn thỏ tinh: “Cái này... ngọt nhất.”

“...” Xấu hổ chết mất!

Thỏ tinh sượng tê cả người, thật muốn nhảy tung tung tại chỗ mấy cái, sau đó biến về nguyên hình nhảy vào lòng mỹ nhân, để cho y hôn hôn chân thỏ.

35. Chương 35

Hai người đi dạo trong trấn vài vòng. Thỏ tinh nghe nói tối nay có hội chùa liên không nở vẽ núi.

Vả lại nếu tối nay ngủ lại trong trấn thì sáng mai có thể lấy quần áo mới của mỹ nhân về luôn, không cần phải mất công xuống núi một lần nữa.

Thỏ tinh dẫn mỹ nhân vào nhà trọ, sau đó đứng góc ở trước mặt chường quầy.

Nó chưa ở nhà trọ bao giờ, cũng không phân biệt được phòng hạng sang, nhà kho với mấy căn phòng xập xệ.

Chưởng quầy yêu cầu hai người đưa giấy tờ chứng minh thân phận ra. Thỏ tinh lại ngơ ngác.

Chưởng quầy khó xử: “Hai vị khách quan, nếu không có thư hay chiếu chỉ chứng minh thân phận thì tiểu nhân có chết cũng không dám cho hai vị vào trọ đâu.”

“Có tiền cũng không được?”

“Gần đây quan binh trong thành kiểm tra rất nghiêm ngặt. Nếu tra đến trên đầu tiểu nhân, sợ là không ổn.”

Thỏ tinh còn muốn nài nỉ vài câu, nó thật sự rất muốn dự hội chùa.

Trong thoai bản, cứ ba đôi tài tử giai nhân là lại có một đôi đĩnh ước với nhau ở hội chùa.

Nó cũng muốn được cùng mỹ nhân đứng trên cây cầu tình nhân nổi tiếng, ngắm hoa đăng lấp lánh khắp mặt hồ.

Sau đó thơm lên làn tóc dài thơm mượt của mỹ nhân.

36. Chương 36

Thỏ tinh còn chưa kịp nói gì, đã thấy mỹ nhân đưa một cái thẻ trúc qua.

Mặt trên có đầy đủ thông tin và con dấu của triều đình.

Chưởng quầy lập tức cầm lấy đi đăng ký, sau đó dẫn thỏ tinh và mỹ nhân vào phòng.

Đó là một căn phòng hạng sang, rất đẹp, có giường lụa đỏ êm ái, rèm mỏng nhẹ lay, huân hương thơm ngát.

Không biết có phải được trang trí để phù hợp với ngày hội hay không mà trong phòng đặt rất nhiều đèn hoa đăng nhỏ.

Thỏ tinh chạy ngay đến bên giường, cẩn cẩn thận thận ngồi xuống, ngay lập tức cả nửa người đều lún vào bên trong.

Giường được phủ vài tầng vải sa tanh, thoải mái đến độ khiến người ta không nhận được mà thở ra một hơi dài.

Thỏ tinh nằm phè phỡn trên giường rầm rì.

Sướng quá đi, so với gặm mười củ cà rốt thì cái này làm nó cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

37. Chương 37

Thỏ tinh vui vẻ khoa tay múa chân. Mỹ nhân chậm rãi lại gần, ngồi xuống mép giường, cười sờ đầu nó: “Thích?”

“Thích lắm.”

Tay mỹ nhân trượt từ đầu thỏ tinh xuống bụng nó, lại còn xoa xoa.

Dù đang ở hình người, nhưng bị người xoa bụng vẫn khiến thỏ tinh cảm thấy vừa ngứa vừa sợ.

Nó vội vàng cuộn người lại, hai má đỏ lên nhìn mỹ nhân: “Đừng, đừng sờ bụng ta.”

“Sao thế?”

“Ngứa.”

Mỹ nhân bật cười, đôi mắt y như hoá thành đường, ngọt ngào say lòng người làm tim thỏ tinh đập dồn dập.

Mỹ nhân cũng nằm xuống giường, ôm eo thỏ tinh, kéo nó ôm vào trong ngực.

Thỏ tinh còn muốn giãy dụa, nhưng mỹ nhân chỉ dịu dàng nói một câu “Ta muốn ôm người một chút”, tay chân thỏ tinh lập tức mềm như bún.

Thân nhiệt thỏ tinh cao, người mỹ nhân lại lạnh. Mỹ nhân ôm thỏ tinh trong lòng, khẽ nhắm mắt: “Thoải mái lại ấm áp, thật ngoan.”

Thỏ tinh vùi mặt vào lồng ngực mỹ nhân, chỉ để lộ hai lỗ tai đỏ bừng.

38. Chương 38

Người dự hội chùa rộn ràng nhốn nháo, thỉnh thoảng lại có mấy đứa nhóc cầm kẹo hồ lô chạy đuổi bắt giữa dòng người.

Thỏ tinh căng đôi mắt to to tròn tròn nhìn cảnh phố phường phồn hoa, không để ý đường nên đâm vào người khác.

Mỹ nhân thấy thế duỗi tay ra đỡ. Thỏ tinh bị kéo bổ nhào vào lòng ngực mỹ nhân, tay còn ôm lấy eo người ta.

Thỏ tinh chưa ôm eo mỹ nhân bao giờ, không ngờ lại mềm như thế.

Thỏ tinh nhin không được nhéo mấy cái. Mỹ nhân nhúu mày rên khẽ, bóp cầm con thỏ nghịch ngợm trong ngực: “Người sờ loạn cái gì?”

“Eo người mềm quá.”

Mỹ nhân như cười như không: “Bụng người cũng rất mềm.” Vừa nói vừa duỗi tay xoa nhẹ bụng thỏ tinh: “Cảm giác không tệ.”

Thỏ tinh che bụng, ai ngờ mỹ nhân lại dịch tay ra phía sau, nhấn lên phần xương cụt của nó: “Chỗ này khẳng định cũng không tồi.”

“.....” Đại, đại lưu manh.

39. Chương 39

Thỏ tinh mua hai ngọn đèn hoa đăng, vui vẻ đi về phía bờ biển.

Mỹ nhân đứng bên bờ biển, con người đen nhánh phản chiếu ánh nến rực rỡ khắp mặt hồ, mặt không cảm xúc.

Thấy mỹ nhân trong bộ dạng này, đáng ra thỏ tinh nên cảm thấy sợ hãi. Nhưng mà bên nhau lâu như vậy, nó đã mê luyện mỹ nhân đến tận xương tuỷ rồi, còn biết sợ hãi là gì đâu.

Thỏ tinh giơ hoa đăng lên, hớn ha hớn hở nhảy vào lòng mỹ nhân: “Chúng ta đi thả đèn đi. Người muốn ước gì?”

Mỹ nhân nhìn ngọn đèn hoa đăng, nhỏ giọng nói: “Ta muốn người mà ta quan tâm khoẻ lại bằng mọi giá.”

“Hả?” Thỏ tinh ngơ ngác. Nó nhìn mỹ nhân, hơi lo lắng hỏi: “Người người quan tâm bị bệnh sao? Nghiêm trọng lắm à?”

“Ừ.”

“Có thể tìm thầy thuốc đến xem sao, chắc hẳn sẽ khỏi thôi.”

Về u tối trong đáy mắt mỹ nhân càng dày hơn, y giơ tay che hai mắt ngập tràn tình yêu say đắm của thỏ tinh lại: “Sẽ khỏi.”

40. Chương 40

Thỏ tinh mua rất nhiều đồ chơi, chia làm hai phần, một cho trúc tinh, một cho gấu trúc tinh.

Hôm sau nó lấy quần áo mới của mỹ nhân về để y mặc thử.

Thỏ tinh nhìn mỹ nhân khoác bộ đồ đỏ, da trắng như tuyết, tóc đen như mun, liền vất hết mặt mũi mà say trong sắc đẹp một lần nữa, suýt thì chảy cả dãi.

Hai người lại lên núi. Mới đi không được bao lâu, đột nhiên mặt mỹ nhân trắng bệch, đi thêm một lúc nữa, y bỗng phun ra một ngụm máu đen.

Thỏ tinh hoảng sợ, vội mắt thoái cái đồ lên: “Người làm sao vậy, ban này vẫn còn khỏe mà.”

Mỹ nhân nhéo bàn tay bụ bẫm của thỏ tinh: “Đừng hoảng, ta đã sớm biết sẽ có ngày này.”

“Cái gì?”

“Ta trúng một loại độc kỳ lạ. Thuốc giải duy nhất là thiên trần thảo.”

Thỏ tinh nghe như sét đánh bên tai, miễn cưỡng cười cười: “Thiên... thiên trần thảo? Cái này, cái này thật ra ta cũng từng nghe qua, nhưng chỉ là trong truyền thuyết mà thôi, trên núi này không có.”

Về mặt thỏ tinh hoảng hốt, trăm sơ ngàn hờ.

Mỹ nhân thấy rõ sự lúng túng của thỏ tinh, ngược lại cười nói: “Không cần căng thẳng, ta nói mấy cái đó, đơn giản là vì chúng ta ở bên nhau nhiều ngày như vậy, trong lòng ta có người, chuyện bị bệnh cũng không muốn giấu người mà thôi.”

41. Chương 41

Thỏ tinh từng có kỳ ngộ. Nó từng là sủng vật của một vị thượng tiên hạ giới lịch kiếp.

Thỏ tinh ở cạnh vị thượng tiên bên ngoài là cơ thể người thường, bên trong pháp lực vô biên ấy, dần dần cũng sinh ra một chút linh tính.

Chút linh tính này lại khiến ngày sau thỏ tinh vì hộ chủ mà chết.

Thượng tiên lịch kiếp xong trở về tiên giới, cũng có chút tiếc thương con sủng vật này, bèn dẫn nó ra khỏi địa phủ, mở trí, ban căn cốt, để thỏ tinh tự mình tu luyện.

Thỏ tinh cảm tạ ân đức này, muốn trả ơn.

Thượng tiên liền giao cho thỏ tinh một gốc thiên trần thảo, bảo nó cẩn thận trông nom, sau này thượng tiên sẽ dùng tới.

Đồ của thượng tiên, thỏ tinh có thể nào cũng dám loạn chạm, càng không cho người khác chạm.

Ai ngờ, cây thiên trần thảo này lại dính dáng tới tính mạng của mỹ nhân.

Trung nghĩa và tình yêu, làm sao cho phải.

42. Chương 42

Từ khi quay về núi, thân thể mỹ nhân ngày một suy nhược.

Có một hôm, thỏ tinh bị người đánh thức khỏi giấc mộng. Nó ngồi ở trên giường, ôm chăn có chút hoảng sợ.

Nghe ngóng cẩn thận, thì ra là tiếng rên đau khe khẽ của mỹ nhân ở trong phòng.

Thỏ tinh cứ thế để chân trần mà xuống giường, cầm nệm, lạch bạch chạy sang phòng mỹ nhân.

Mở cửa ra, dưới ánh nệm lờ mờ, mỹ nhân nằm ghé vào đầu giường, tóc tai hỗn loạn.

Thở tỉnh hơi để sát nén vào, liền thấy trên người mỹ nhân đầy những chữ viết kỳ quái, máu tươi nhuộm đỏ sẫm đầu giường.

Chữ viết màu đỏ tươi, vẫn không ngừng lan rộng, thấp thoáng có vài sợi sáng màu bạc dịch chuyển ở giữa, chỉ một chốc đã che kín cả người mỹ nhân.

Mỹ nhân thở hồng hộc, mặt mũi dữ tợn, cổ nén đau bảo thở tỉnh đừng để ý y.

Sao có thể không để ý được?

Người mình thích, ở trước mặt mình chịu đau, sao có thể không quan tâm?

Không chỉ muốn quan tâm, mà còn bắt lực.

Tâm đau như cắt cũng chỉ thế này mà thôi.

43. Chương 43

Thở tỉnh gọi Trúc tỉnh đến khám bệnh cho mỹ nhân. Trúc tỉnh vẻ mặt nghiêm trọng, người trên giường hơi thở yếu hơn lúc trước rất nhiều, thật sự đã gần đến cái chết.

Giống như có cái gì đó đang nhanh chóng hút khô sinh khí của người này.

Trong chốc lát, trúc tỉnh cũng không nghĩ ra được nguyên nhân là gì.

Nhưng nó biết, nếu còn không tìm ra biện pháp, người này nhất định phải chết.

Nếu y chết, thở tỉnh làm sao bây giờ?

Trúc tỉnh nhẹ nhàng đặt mỹ nhân xuống giường, đi ra ngoài, khép chặt cửa lại.

Vừa quay người đã thấy thở tỉnh hai mắt tràn đầy tơ máu đứng đằng sau.

Đối phương sắc mặt trắng bệnh, có chút chật vật nhìn trúc tỉnh.

Trúc tỉnh yên lặng lắc đầu.

Thỏ tinh lùi về sau hai bước, đôi môi run rẩy.

Như là đập nổi dìm thuyền, thỏ tinh bỏ đi về yếu ớt, tràn đầy kiên quyết, quay người muốn đi.

Trúc tinh ngay lập tức túm lấy nó: “Người muốn đi đâu?”

“Người kệ ta.”

“Ta mặc kệ người có phải là muốn đi châu trời hay không! Nhưng cái đồ thỏ chết tiệt này, đừng có làm chuyện ngu ngốc!”

“Chẳng lẽ người muốn ta nhìn y chết sao?”

“Dù sao y...” Trúc tinh nhắm mắt lại, tàn nhẫn nói: “Dù sao y cũng chỉ là một người phạm mà thôi, trăm năm sau cũng chết, không đáng để người hy sinh nhiều như vậy.”

Thỏ tinh nhẹ nhàng dứt khỏi cái tay đang nắm quần áo nó của trúc tinh: “Ta sẽ đi thỉnh tội với thượng tiên. Đừng lo, cùng lắm là bị đánh hồi nguyên hình mà thôi. Huống chi ta vốn phải chết từ lâu rồi.”

44. Chương 44

Thỏ tinh mất tích mấy ngày, trúc tinh không có cách nào chăm sóc mỹ nhân. Chỉ cần nhìn thấy mỹ nhân là nó sẽ nghĩ đến con thỏ làm chuyện ngu ngốc kia, không nguôi giận được.

Bạn tốt của nó, bạn tốt nhiều năm của nó, gặp người này, như Bạch nương tử gặp phải Hứa Tiên, cuối cùng đều biến thành một hồi kiếp nạn.

Nhân yêu trăm sông đổ về một biển, cũng trách nó lúc thỏ tinh mê luyện người này, không kịp thời mà kéo nó ra.

Bây giờ thì hay rồi, con thỏ ngốc tự đi tìm đường chết.

Nhưng tình trạng hiện giờ của mỹ nhân, nếu không có ai chăm sóc, có thể đi đời nhà ma ngay lập tức.

Nó bực bội gọi gấu trúc tinh đến, bảo gấu trúc tinh chăm sóc hộ mỹ nhân.

Gấu trúc tinh nhìn trúc tinh giận đến mặt nhỏ đỏ bừng, đau lòng ôm người lên, mặc kệ trúc tinh giương nanh múa vuốt, tay dầm chân đá, hôn hai má nó một cái rồi mới thả người xuống: “Đừng tức giận, thỏ thỏ

làm việc vẫn luôn có chừng mực, sẽ không sao đâu.”

Nói là nói vậy, nhưng trong lòng gấu trúc tinh cũng thấy lo.

Bọn họ ai cũng không biết vị thượng tiên kia biết tiên thảo bị trộm rồi sẽ giận dữ tới mức nào

45. Chương 45

Mấy ngày sau, thổ tinh trở lại.

Người ngợm vẫn bình thường, không bị rụng mất nhúm lông, cũng không thiếu mấy cái tay cái chân nào.

Thổ tinh biến thành hình người, lấy một cái túi gấm đang phát quang từ trong ngực ra.

Trong túi gấm chính là thiên trần thảo.

Có thể trị bách bệnh, tẩy tuỷ sinh cơ.

Thổ tinh không bị thương tổn gì, nhưng không có nghĩa là trong lòng nó không khó chịu.

Suy cho cùng việc nó làm chính là ngỗ ngược chủ nhân cũ.

Người mà nó thậm chí sẵn sàng chết để bảo vệ.

Nhưng bây giờ, nó lại vì không muốn nhìn mỹ nhân chết mà phản bội thượng tiên.

46. Chương 46

Thổ tinh chế tiên thảo thành nước thuốc, cất vào trong một cái bình sứ.

Nó đẩy cửa phòng mỹ nhân ra, mùi thuốc nồng nặc ập vào mặt.

Vì duy trì mạng sống của mỹ nhân, rõ ràng hai người bạn tốt của hắn đã hao hết tâm tư.

Thổ tinh đóng cửa phòng lại, nhìn phía giường, lại không thấy người đâu.

Ngó nghiêng tìm kiếm, liền thấy mỹ nhân đang khoanh tay đứng bên cửa sổ, nhìn cây cối xanh tốt bên ngoài.

Mới mấy ngày không gặp, mỹ nhân đã gầy đi rất nhiều. Những chữ viết đỏ tươi trên người mỹ nhân xuyên qua cả lớp áo, gương nanh múa vuốt hiện ra rõ mồn một trước mắt thổ tinh.

Thổ tinh nắm chặt bình sứ, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Người có khỏe không? Nói người nghe một chuyện tốt, ta mang thiên trần thảo đến rồi này, người sẽ không sao cả.”

Mỹ nhân chậm rãi xoay người lại, đôi mắt xinh đẹp dịu dàng nhìn thổ tinh, giống hệt như lần đầu gặp gỡ, làm người ta không thể kiềm chế, vừa thấy đã sinh tình.

Thổ tinh cảm lòng không đành tiến lên một bước, lại nghe thấy mỹ nhân than nhẹ một tiếng: “Người không nên trở về, cũng không nên cứu ta.”

“Hà?”

“Ta không tốt như người tưởng. Người sẽ bị tổn thương.”

Thổ tinh còn chưa kịp mở miệng đã ngửi thấy một mùi tanh nồng có lẫn chút vị ngọt, giống hệt mùi mà nó ngửi thấy lúc vừa tỉnh lại khi hai người gặp nhau lần đầu.

Mọi thứ trước mắt bỗng xoay tròn, bóng đen dần bao phủ.

Thổ tinh mềm oặt gục xuống, ngã vào trong một lồng ngực lạnh lạnh nhàn nhạt hương thơm.

Một cái hôn lạnh lẽo hạ xuống trán nó, cùng với một câu “Chờ ta”. Thổ tinh chậm rãi nhắm mắt lại, rơi vào mê man.

47. Chương 47

Mỹ nhân ôm thổ tinh đặt lên giường, cắn ngón tay mình, vẽ một ký hiệu trên trán thổ tinh.

Y nhìn máu từ từ thấm vào cho đến khi biến mất hoàn toàn mới chậm rãi thở ra một hơi.

Mới vừa thả lỏng, một ngụm máu tanh đã trào lên cổ họng. Mỹ nhân nhú mày che miệng, máu thấm qua từng kẽ ngón tay.

Phù vẫn trên người mỗi giây mỗi phút đều tra tấn y, đau đớn tận xương tủy khiến y sắp đứng không nổi.

Thời gian của y sắp hết rồi.

Mấy trăm năm tra tấn, rồi cũng kết thúc.

Mặc dù là chết, y cũng được tự do.

Mỹ nhân cất thiên trần thảo vào trong ngực, đẩy cửa bước ra ngoài.

Lúc này y không che giấu hơi thở của mình, xà tức âm lãnh chậm chậm lan ra.

Bên phải bỗng vang lên một tiếng thét kinh hãi. Mỹ nhân nhìn sang, liền thấy Trúc tinh đang hoảng sợ nhìn mình, sau đó một tia sáng lướt qua trước mắt, là Trúc tinh xông lên đánh.

48. Chương 48

Mỹ nhân không muốn đối đầu với bạn của thổ tinh, nhưng thân thể y hiện tại không đỡ nổi một chưởng này.

Y đành phải chật vật né tránh: “Người giúp ta trông chừng Đồ Chi, đợi ta trở lại, ta sẽ giải quyết chuyện thiên trần thảo.”

Trúc tinh nghe thế liền dừng tay, hoảng sợ nhìn y: “Người biết? Người biết hết?!”

Mỹ nhân nhấp môi: “Đúng vậy, ta biết hết. Cho nên ta muốn người trông chừng y, trước khi ta trở về, không thể để y tới tìm thượng tiên. Lúc trước các người đứng ngoài cửa phòng nói chuyện với nhau, ta nghe hết rồi.”

Trúc tinh rùng mình.

Con thổ ngu ngốc kia rốt cuộc đã cứu về cái thứ gì thế này? Ban nãy nó cảm nhận được xà tức, y là xà tinh sao?

Nó nhìn chằm chằm mỹ nhân bằng ánh mắt phòng bị: “Ta dựa vào đâu để tin tưởng người? Nếu mục đích của người là thiên trần thảo, vậy ngay từ đầu người vẫn luôn lừa con thổ ngu ngốc kia, người lợi dụng nó, lừa gạt nó, bây giờ cần gì phải làm bộ làm tịch.”

Mỹ nhân nghe thế hai tròng mắt buồn bã: “Người nói không sai. Cho nên ta đã vẽ một phù chú trên trán y, nếu ta không trở về, trong khoảng thời gian ngắn y sẽ không tỉnh lại. Đợi đến khi phù chú mất hiệu lực, y sẽ tự tỉnh, lúc này mọi chuyện hẳn là đã được giải quyết xong.”

“Người có ý gì?”

“Chăm sóc y giúp ta, còn có... thay ta nói lời xin lỗi.”

“Người...”

Mỹ nhân giơ tay thi triển trận pháp, một màn sương mù đen bốc lên bao kín thân thể y, chỉ chốc sau người đã biến mất.

Làm trúc tình muốn mắng cũng không được.

49. Chương 49

Đó là một nơi rất nguy nga lộng lẫy, long khí ngập tràn, có một người đang nằm phía sau tầng tầng lớp lớp rèm vàng lấp lánh.

Người nọ tử khí mười phần, bệnh tình nguy kịch.

Mỹ nhân ước gì người này chết nhanh một chút, lại cũng không hy vọng hẳn chết.

Y bị hoàng thất này trói buộc mấy trăm năm.

Bị ép làm đủ vô số chuyện độc ác, ghê tởm.

Quốc sư gì chứ? Cũng chỉ là một chó bị tròng xích, làm chó canh cửa cho mỗi đời hoàng đế mà thôi.

Y không quan tâm sống chết, chỉ là nếu ngay cả chết đi rồi hồn phách vẫn không được tự do, bị lợi dụng đến tận khi hồn phách tán

Thì thật là chết cũng không bằng.

Y nắm bình sứ, lạnh lùng bước từng bước tới gần người sau màn, khàn giọng nói: “Ta mang đồ đến rồi, nhưng phải cởi bỏ khế ước mới có thể đưa cho người.”

Sau màn truyền đến hai tiếng ho khan: “Nếu sau khi cởi bỏ khế ước người đổi ý thì sao? Ta biết người hận... hận ta đến thế nào.”

“Ta hận mỗi người các người.”

“”

“Ta nghĩ bây giờ người bên ngoài đều ước gì người đã chết. Người chết rồi, ta đây chẳng qua là đổi một người chủ mà thôi. Mà người... không có may mắn như vậy.”

Người trên giường thở dài một tiếng nặng nề, một lúc lâu sau, tiếng nước tí tách vang lên.

Một cánh tay trắng nhợt, gầy yếu, chảy đầy máu tươi duỗi ra khỏi màn: “Lại đây. Tự mình cởi bỏ đi. Ta không ngồi dậy được nữa rồi.”

50. Chương 50

Mỹ nhân bước từng bước đi qua, như đi về phía ác mộng, lại tựa như được giải thoát.

Đôi tay y khẽ run, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đầm máu kia.

Y nhắm mắt lại nhỏ giọng niệm, theo từng lời chú thuật, rất nhanh, phù văn trên người y như bạo loạn, tăng gấp vài lần.

Sau đó rút đi như thủy triều.

Cuối cùng biến mất không một dấu vết.

Mỹ nhân muốn cười, nhưng vừa khẽ héch miệng, máu tươi đã tràn ra.

Trên người y còn có cùng một loại “đồng mệnh cổ” với hoàng đế. Còn không giải độc cho lão ta, e là y cũng phải chết ở chỗ này.

Nếu vậy, thỏ con của y phải làm sao bây giờ?

Đồ Chi của y còn đang chờ y quay về.

51. Chương 51

Lúc thổ tinh tỉnh lại, nó thấy mình đang nằm trong lòng ngực mỹ nhân.

Nó cho là mình lẫn lộn đường xa mệt mỏi quá nên trở về liền hôn mê bất tỉnh. Cần thận kiểm tra người mình trên dưới một lượt, cũng không thấy chỗ nào có vấn đề.

Trong phòng rất yên tĩnh, mỹ nhân thật dịu dàng.

Chỉ là sao cái ôm của mỹ nhân lại càng lạnh hơn ngày trước.

Tới lúc đầu óc hơi tỉnh táo một chút, nó mới giật mình bò dậy, hoảng hốt hỏi mỹ nhân: “Người đã dùng thiên trần thảo chưa? Có đỡ chút nào không?”

Mỹ nhân nhìn nó, khẽ cười: “Mọi chuyện đều ổn, bây giờ không có việc gì nữa rồi.”

Thổ tinh thở ra một hơi, đánh giá mỹ nhân từ trên xuống dưới vài lần.

Tuy sắc mặt mỹ nhân vẫn còn hơi nhợt nhạt, nhưng hơi thở của cái chết trên người mỹ nhân đã rút đi rất nhiều.

Thổ tinh sáp lại, vùi mặt vào cổ mỹ nhân, nhẹ giọng than thở: “Tốt quá rồi, tốt quá rồi. Người không có việc gì, thật tốt quá.”

Mỹ nhân giơ tay ôm nó, đáy mắt toàn là nhớ nhung: “Ừ, ta không sao nữa rồi.”

52. Chương 52

Trúc tinh nói, nó bởi vì lao lực quá độ, thêm một vài nguyên nhân khác nữa nên hôn mê bất tỉnh vài ngày.

Gấu trúc tinh nói, lúc nó hôn mê, thượng tiên có tới đây. Ngài cũng không trách cứ gì, chỉ để lại một hạt giống thiên trần thảo cho thổ tinh trồng, bảo nó lại trông giữ mấy trăm năm nữa cho cái này nở hoa.

Mỹ nhân nói, thân thể y giờ đã ổn rồi, có thể đi ngắm trăng ngắm sao, du sơn ngoạn thủy với thổ tinh.

Mọi chuyện dường như đều tốt đẹp.

Lại giống như bị ngăn bởi một tầng lụa mỏng, tốt đến mức không chân thật, có cảm giác như một giấc mơ.

Nhưng thổ tinh cảm thấy ba người này sẽ không lừa nó. Thổ tinh nghỉ ngơi vài hôm xong lại trân trọng nhận hạt giống, vùi vào bồn trồng thiên trần thảo.

Sau đó thu dọn hành lý, chuẩn bị đi du sơn ngoạn thủy cùng mỹ nhân. Mỹ nhân nói muốn dẫn nó về quê xem thử, nhiều năm rồi y cũng chưa trở về.

Mỹ nhân nhìn thổ tinh vui vẻ nhảy nhót trong phòng, cũng nhin không được bật cười.

Y xoay người, định đi chuẩn bị mấy củ cà rốt cho thổ tinh, lại thấy trúc tinh đang đứng khoanh tay nhìn mình, vẻ mặt không tốt lắm: “Thỏ ngọc biết ta lừa nó, sẽ hận ta.”

“Bây giờ ngươi nói cho y biết chẳng phải là làm điều thừa?”

Trúc tinh còn muốn nói gì đó, lại thấy mỹ nhân giơ tay ra dấu yên lặng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Biết có nhiều lời cũng vô dụng, trúc tinh tức tối ngậm miệng, phất tay áo bỏ đi.

53. Chương 53

Quê mỹ nhân là Giang Nam ấm áp.

Mỹ nhân nói mình sinh ra ở đây, chỉ là ngay khi còn nhỏ đã bị người mang đi, từ đó chưa từng trở về.

Y vẫn nhớ quê mình có hoa thơm, hồ đẹp, ngay cả gió cũng mang theo hương vị ngọt ngào.

Mỹ nhân nói lúc y còn nhỏ từng chui vào hầm rượu của một cửa hàng đã buôn bán mười năm, uống đến say ngất ngưỡng.

Cuối cùng vẫn là người lớn trong nhà tìm đến, xách mỹ nhân đang choáng váng về.

Còn phạt y phải đứng dán vào tường. Mỹ nhân lặng lẽ bổ sung thêm một câu trong lòng: bằng nguyên hình.

Trời mới biết, với một con rắn, đuổi thẳng người là việc khó khăn như thế nào.

Thỏ tinh cắn cục kẹo, nghe mỹ nhân kể chuyện thú vị ngày xưa, cười đến hai mắt cong cong như vầng trăng khuyết.

Nghĩ đến cảnh mỹ nhân be bé bị phạt đứng, còn chu cái miệng nhỏ lên, thỏ tinh liền cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

54. Chương 54

Mỹ nhân dẫn thỏ tinh đến quán rượu mà ngày bé y từng ở đó say bí tỷ, gọi cho thỏ tinh một đĩa cà rốt ba màu để nhắm rượu, còn mình thì gọi một bát thịt bò to.

Thỏ tinh cắn cà rốt, tò mò hỏi: “Sau đó thì sao? Cuối cùng cậu có tặng thỏ cho người không?”

Mỹ nhân nói hồi nhỏ y đòi nuôi một con thỏ con, vì chuyện này mà làm âm ỉ cả lên.

Nửa đêm còn lén bò lên giường của cậu, định quần đòi cậu mua cho.

Ai ngờ lại dọa cậu xem chút là liệt dương.

Sau đó đương nhiên lại bị đánh cho một trận, tiếp tục phạt dán tường.

Thỏ tinh nghe xong rất đau lòng, thỏ con đáng yêu mà, sao lại không cho mỹ nhân nuôi chứ.

Mỹ nhân tiếp tục trưng ra vẻ mặt đáng thương, nhưng ai cũng biết, nuôi một con thỏ giữa ổ xà tinh, không phải là mời gọi chúng nó ăn à? Cậu của mỹ nhân hiển nhiên là không thể hiểu nổi mỹ nhân nghĩ gì, nuôi cái gì không nuôi, lại một mực muốn nuôi đồ ăn, còn không phải nuôi để thịt, mà là nuôi để chơi nữa.

“Sau đó thì sao? Cậu tặng thỏ cho người à?”

“Sau đó...” Hai mắt mỹ nhân dần ảm đạm: “Sau đó có một trận hoả hoạn lớn, chúng ta bị tách ra, từ đó đến nay, ta chưa từng trở về.”

Nhóc xà tinh không có người lớn trông nom, chăm sóc, mặc dù có một thân yêu lực hùng mạnh, lại không hiểu nhân gian hiểm ác.

Cho nên rơi vào trong tay người có quyền lực tối cao, kết cục có thể đoán được.

55. Chương 55

Đêm dài yên tĩnh, trời se lạnh.

Vầng trăng khuyết treo ở chân trời, tô điểm vài ngôi sao.

Thỏ tinh choàng áo khoác lông thỏ cho mỹ nhân. Mỹ nhân lại dang áo ôm nó vào trong ngực.

Gió lạnh khe thổi, bên trong áo choàng thật ấm áp.

Thỏ tinh dựa vào lồng ngực mỹ nhân, nghịch tóc y, thỉnh thoảng lại chỉ chỉ mấy ngôi sao, nói chúng nó trông giống củ cà rốt.

Mỹ nhân ôm thỏ tinh mềm mại, nhìn hướng nó chỉ, cười nói: “Rõ ràng là lỗ tai thỏ, củ cà rốt đâu ra.”

Thỏ tinh theo bản năng sờ lỗ tai mình một cái. Vừa bỏ tay xuống, vành tai đã bị người hôn lên.

Nó đỏ mặt, có chút không phục nói: “Lần nào cũng là người hôn trộm ta. Ta cũng muốn hôn hôn.”

Mỹ nhân nghe thế bèn vén tóc mình lên, để lộ vành tai trắng trẻo: “Vậy người hôn lại?”

Thỏ tinh ôm cổ mỹ nhân, há mồm cắn. Mục tiêu lại không phải vành tai kia, mà là đôi môi hồng nhuận.

Nó đã muốn làm thế này từ lâu lắm rồi.

56. Chương 56

Thỏ tinh và mỹ nhân nắm tay nhau đi qua cây cầu nhỏ phủ đầy cánh hoa quế.

Cũng đã cùng nhau nghe tiếng mưa rơi tí tách trên những phiến lá trúc.

Ngồi dưới mái hiên phơi nắng, uống rượu, đùa mèo.

Ở nơi hoang dã sương ẩm, nghe mỹ nhân kể rất nhiều câu chuyện nhỏ thú vị.

Cũng từng gặp thỏ hoang.

Mỹ nhân thật sự rất thích thỏ.

Thỏ tinh nhìn con thỏ kia lăn qua lộn lại trong tay mỹ nhân, còn được mỹ nhân sờ bụng thoải mái đến nhe cả hai cái răng cửa, liền hận đến ngứa răng.

Nó cũng rất muốn biến về nguyên hình rồi lăn vài vòng trong tay mỹ nhân.

Rõ ràng nó đẹp hơn, lông sáng hơn, cả lông ngực cũng nhiều hơn con thỏ kia nữa.

Nhưng nhìn sườn mặt dịu dàng, an tĩnh của mỹ nhân, tâm nó lại hoá thành một hồ nước ngọt.

Nó cho rằng đây là cả đời.

57. Chương 57

Xuân đi thu tới, thoáng chốc mùa đông cũng đến rồi.

Mỹ nhân dần gần bó với giường chiếu, không dậy nổi tinh thần đi du ngoạn nữa.

Trước lúc lại hôn mê lần nữa, y cầm tay thỏ tinh, nói muốn quay về, về ngọn núi kia, về căn phòng trúc ấy.

Thỏ tinh nắm bàn tay lạnh đến run người của mỹ nhân, lòng đau thắt nói được.

Lúc mỹ nhân tỉnh lại, y đã ở trong phòng trúc rồi.

Ban đầu y còn có chút mờ mịt, tầm mắt dần dần chuyển đến đầu giường, là thỏ tinh đang ngủ đến đỏ bừng cả mặt.

Y hơi nhồm người dậy, cảm thấy khát nước nên duỗi tay muốn với ấm trà ở trên bàn.

Thế nhưng lại không nắm được gì cả.

Mỹ nhân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngơ ngác nhìn tay mình, sau đó lại thử cầm ấm trà một lần nữa. Lần này thì y rõ rồi, tay y không sờ được vật thể mà trực tiếp xuyên qua ấm trà.

Mỹ nhân thần nhiên thu tay về. Thì ra đã đến lúc rồi.

Y vốn tưởng mình còn nhiều thời gian hơn nữa.

58. Chương 58

Thỏ tỉnh ngủ một giấc, ngủ đến hai má hần đỏ cả lên.

Mở mắt ra, trên giường không còn ai cả.

Nó dụi mắt, nghĩ có lẽ là mỹ nhân ra ngoài đi dạo rồi.

Thỏ tỉnh không vội, trước tiên vuốt phẳng đệm giường.

Sau đó cầm ấm trà lên, muốn đi pha một bình trà nóng. Mỹ nhân có thói quen sáng ngủ dậy sẽ uống một ngụm trà.

Vừa đẩy cửa ra, thỏ tỉnh bỗng cảm thấy trên mặt có cái gì lạnh lạnh.

Nó thò tay ra hứng, giường mắt nhìn quanh, tuyết trắng bay rợp trời, gió lạnh gào thét.

Tuyết rơi rồi.

59. Chương 59

Mỹ nhân biến mất.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày, năm ngày.

Vẫn không thấy mỹ nhân trở về.

Thỏ tỉnh tìm khắp cả ngọn, lại hết lần này đến lần khác động yêu đàn, cũng không tài nào cảm nhận được hơi thở đã từng dễ dàng tìm được kia.

Hơi thở hắt lưu lại trên người mỹ nhân biến mất rồi, vô tung vô ảnh.

Tình huống này rất hiếm, nhưng thỏ tỉnh không dám nghĩ tới.

Nó biết ai có thể cho nó câu trả lời. Thỏ tinh thật ra không ngốc, nó chỉ không muốn nghĩ quá nhiều.

Nó muốn an phận mà sống, chí khí cũng không lớn, chỉ cần người nó thích bình an vô sự.

Thỏ tinh lại quay về phòng trúc. Tất cả đồ đạc của mỹ nhân trong phòng vẫn còn nguyên.

Bộ quần áo đen mỹ nhân thường mặc vẫn ở chỗ cũ, được gấp ngay ngắn gọn gàng.

Thỏ tinh vượt quần áo, bỗng nhiên sờ đến một cái gì đó cộm lên.

Nó lấy ra xem, là một cái túi tiền.

Bên trong có hai lọn tóc được buộc lại với nhau, một đen, một trắng.

Nó biết một trong hai là tóc của nó. Tóc của nó rời khỏi cơ thể lâu sẽ biến thành màu trắng.

Chỉ là không biết mỹ nhân lấy từ khi nào.

Nó đã từng đùa là muốn có tín vật đính ước, có lẽ kết tóc như người ta.

Mỹ nhân để lại tất cả thứ thỏ tinh muốn. Nhưng người nó thật sự muốn, lại không còn

60. Chương 60

Lúc cửa phòng trúc tinh bị người nổi giận dùng đòn đá văng ra, nó biết ngay đại sự không ổn rồi.

Trúc tinh vội vàng trốn sau lưng gấu trúc tinh, ngậm chặt miệng, tính toán không nói gì cả, giả bộ như cái gì cũng không biết. Nếu thỏ tinh hỏi, nó sẽ nói thẳng là mỹ nhân mất tích do tâm không vững, thay lòng đổi dạ, phụ tình thỏ tinh.

Loài người ấy mà, mấy chuyện như văt bỏ vợ con đều làm được.

Ngày xưa có một Trần Thế Mỹ, bây giờ thêm một người nữa cũng là chuyện rất bình thường.

Thỏ tinh còn có thể gặp được một người khác tốt hơn nhiều.

Nói không chừng người tiếp theo lại là một thư sinh hàng thật giá thật.

Mà không phải là cái đồ xà tinh lừa người.

Nhưng bao nhiêu lí lẽ hay ho trúc tinh chuẩn bị sẵn đều hoá thành mây khói khi nhìn thấy đầy mặt nước mắt của thổ tinh.

Con thổ ngu ngốc này sao lại khóc rồi!

Cho dù bị sói tinh bắt nạt cắn trụi cả đuôi, bị tộc mình xua đuổi do khác biệt với những con thổ khác, hay như năm ấy phải chia tay với chủ nhân mà nó tôn kính, thổ tinh cũng không rơi nước mắt.

Bây giờ lại vì một con xà tinh mà khóc thành thế này.

Trúc tinh lòng đau như cắt, kéo thổ tinh lại gần, dùng ống tay áo lau nước mắt cho nó.

Thổ tinh né tay trúc tinh: “Người biết, đúng không?”

“....”

“Y đâu rồi?”

“Đây vốn là chuyện y nên chịu!”

Thấy thổ tinh kinh ngạc, trúc tinh nhin không được tuôn hết ra.

“Đồ thổ nguốc, ngay từ đầu y đã lừa ngươi, ngươi còn cố chấp cái gì! Y tiếp cận ngươi là vì thiên trần thảo, bây giờ y đi chịu thứ mà y nên chịu rồi, ngươi quên y đi. Ta sẽ tìm cho ngươi một thư sinh, chắc chắn ngươi sẽ thích...”

“Người đang nói nhảm cái gì! Ngoài y ra, ta không muốn ai cả!”

Thổ tinh giận run cả người: “Người nói đi, cái gì gọi là y đi chịu thứ mà y nên chịu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

61. Chương 61

Mười cái Tiêu Hồn Đình, là hình phạt của việc ăn cắp tiên thảo.

Mười cái, là đau đớn nhường nào.

Nó không khiến người chết ngay, nhưng theo thời gian trôi đi, hồn phách sẽ dần dần tan thành từng mảnh nhỏ, mãi cho đến khi hồn phi phách tán. Trừng phạt của thượng tiên, thứ mà mỹ nhân phải chịu vậy mà lại là cái này.

Thì ra mỗi ngày đều là ngày cuối cùng, mà thổ tinh lại cái gì cũng không biết.

Nó cứ thế sống hồn nhiên trong những ngày tháng tốt đẹp người khác mang cho. Đến lúc tỉnh lại, mới thấy bao đau đớn.

Thổ tinh không khóc.

Nó chỉ cảm thấy không thở nổi, lòng đau như cắt, dường như có thể ném được cả mùi máu tươi.

Nếu người đi chịu tội là nó, thượng tiên còn có thể niệm chút tình xưa nghĩa cũ mà phạt nhẹ một chút.

Nhưng nếu là người khác thì sao? Mơ ước tiên thảo, ăn cắp, lừa gạt.

Thượng tiên sao có thể bỏ qua cho mỹ nhân. Mà mỹ nhân sao lại muốn đi chịu hình phạt này cơ chứ?

Thổ tinh hận nhất không phải là mỹ nhân đã lừa nó. Nó tình nguyện bị mỹ nhân lừa gạt, lợi dụng, cho dù cuối cùng có bị đánh trở về nguyên hình đi nữa thì cũng coi như đã sống được một kiếp người.

Thổ tinh hận nhất là trong lúc nó không biết gì cả, mỹ nhân đã tự mình quyết định.

Lựa chọn dùng hình thức hồn phi phách tán để bỏ nó mà đi.

62. Chương 62

Thổ tinh quỳ trước bệ thờ thượng tiên.

Nó biết làm thế này có thể khiến thượng tiên xuất hiện, cho nên ngày nào cũng thành kính mà quỳ.

Sấm chớp không dờ.

Thỏ tinh không ăn không uống, cho dù nó là yêu tinh đi chăng nữa cũng không chịu nổi bị dày vò thế này.

Cho nên không lâu sau, bộ lông trắng tuyết của nó xám cả đi, hai mắt cũng dần dần ảm đạm không ánh sáng.

Quỳ đến ngày thứ mười, phòng thờ thượng tiên bỗng rực sáng, người đã từng là chủ nhân của thỏ tinh từ ánh sáng bước ra, từ trên cao nhìn xuống nó bằng ánh mắt thanh lãnh.

Thỏ tinh chấp tay trước ngực, quỳ rạp trên đất: “Tiên Quân, người trộm tiên thảo là con, bị phạt phải là con chịu, không nên để người khác chịu thay.”

Thượng tiên nhìn thỏ tinh đang nằm sấp trên đất, uy lực dồn dập áp đến khiến thỏ tinh suýt nữa phun ra một búng máu.

Nhưng chỉ một chốc sau, thượng tiên lại thu cổ khí thế này về.

Chủ nhân cuối cùng vẫn không làm khó nó, chỉ nhẹ giọng nói: “Thế nhưng đã có người chịu, việc này coi như xong rồi.”

Thỏ tinh hoảng hốt, ngẩng đầu lên nhìn thượng tiên van nài: “Người kia là chịu phạt thay con, con không muốn thế. Tiên Quân, con xin ngài.”

Thượng tiên nhíu mày: “Phạt cũng phạt rồi, bây giờ muốn thu cũng không kịp.”

Thỏ tinh chậm rãi xiết chặt vạt áo, mang theo chút hy vọng nói: “VẬY, có thể, có cách nào giúp y...”

“Y không bị hồn phi phách tán.”

Thượng tiên lạnh nhạt nói.

Thỏ tinh sững sờ, sau đó vui sướng vạn phần: “Sao cơ... Ngài có ý gì?”

63. Chương 63

Tiêu Hồn Đình là do thượng tiên trực tiếp cắm vào, bị người rút ra, thượng tiên đương nhiên biết.

Chỉ là luồng sức mạnh đã rút đing ra, quen thuộc khiến người ta chán ghét.

Làm thượng tiên nhớ tới một người y gặp được lúc hạ phàm lệnh kiếp.

Nếu là người kia muốn cứu, thượng tiên cũng lười quản.

Coi như trả nợ tình xưa, y vẫn luôn không muốn thiếu nợ ai cái gì.

Thượng tiên nhìn thổ tinh, rốt cuộc vẫn nghĩ tới tình chủ tớ cũ.

Y nói cho thổ tinh một địa danh, là nơi cuối cùng y có thể cảm nhận được cổ hơi thổ kia. Về phần thổ tinh có thể tìm được hay không, phải xem vận may của chính nó.

64. Chương 64

Thổ tinh nhận được tin xong, ngay lập tức không ngừng không nghỉ phi về phòng trúc, ăn liền tù tì mười củ cà rốt để bổ sung thể lực.

Biết mỹ nhân chưa chết, nhân sinh như sáng bừng lên.

Chỗ mà thượng tiên chỉ, nó và mỹ nhân đã từng đi qua.

Nói đúng hơn là mỹ nhân đã từng dẫn nó tới.

Đó là quê hương của mỹ nhân, một ngọn núi lớn quanh năm phủ đầy sương trắng.

Tạm thời không nhắc đến quá trình gian khổ lận lợi đường xa tìm chồng của thổ tinh.

Nó mới bò được đến nửa ngọn núi thì bỗng nhiên bị một con rắn lớn không biết từ đâu chui ra cuốn lấy.

Sợ tới mức lông thổ đều dựng hết cả lên.

May là con rắn kia cũng không có ý định ăn nó, mà lại đặt nó lên đầu rồi bò lên núi. Trong nháy mắt, thời gian lên núi ngắn hơn phân nửa.

Ngay lúc thổ tinh chuẩn bị nôn ra vì bị xóc, một cánh cổng thành lớn dần dần lộ ra giữa màn sương dày đặc.

Con rắn lớn đang cõng nó chậm rãi dùng đuôi chọc vào một chỗ nào đó trên cửa thành, một luồng sáng trắng loé lên, cửa thành cốt kết mở.

Thỏ tinh vẫn ngơ ngác một đường.

Mãi đến khi nó gặp được người kia.

Trừ một mái đầu trắng bạc, người kia giống mỹ nhân như đúc.

Y nói y là cậu của mỹ nhân, người cậu đã thất lạc từ rất nhiều năm trước.

65. Chương 65

Nếu không phải hơi thở của hai người không giống nhau, thỏ tinh đã nhảy tới ôm chầm lấy người rồi.

Nó thật sự rất nhớ mỹ nhân.

Nhưng mà dần dần, thỏ tinh phát hiện có gì đó không đúng lắm. Nó gian nan nuốt nước bọt: “Cậu à... con có thể hỏi một câu được không? Sao chỗ này toàn là rắn vậy?”

Cậu mỹ nhân nghe thế sửng sốt, tỉ mỉ đánh giá thỏ tinh một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên cười to: “Tên tiểu tử thời kia đúng là càn quấy, thích thỏ cũng thôi đi, giờ ngay cả người thương cũng là thỏ tinh nữa.”

Thỏ tinh nghĩ tới một khả năng, ngay lập tức bị hù cho suýt xỉu.

Mỹ nhân là xà tinh!

Xà tinh!!

Xà tinh!!!

Thiên địch!!! Nó lên thuyền giặc rồi mới biết trên thuyền toàn là rắn, bây giờ còn có thể đổi ý nhảy khỏi thuyền không?

66. Chương 66

Cậu mỹ nhân là một người đàn ông tác phong nhanh nhẹn. Không giống mỹ nhân ôn nhuận như ngọc, cậu y tiêu sái, phóng khoáng, làm người cũng rất ngay thẳng.

Vui liền cười, giận liền bộc lộ ra.

Sống thật với bản thân mình.

Y biết thổ tính sợ nên thi triển thuật pháp để nó tạm thời không cảm thụ được khí tức của những con rắn khác.

Y biết thổ tính đến đây để tìm gì. Cháu trai ngốc của y vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, ngay cả lúc đắp lại hồn phách cũng không quên nhắc y, sẽ có người đến đây tìm nó.

Dẫn y phải chăm sóc tốt cho người ta, không được để xảy ra bất kỳ sơ xuất nào.

Đó là đứa cháu duy nhất của y.

Nhưng đang lúc y đau đầu không biết phải làm sao mới tốt với một thân tàn hồn của nó, lại thấy nó vẫn không quên nhắc về vợ của mình, càng giận đến muốn đánh cho thằng nhóc này vài cái.

Bản thân mình còn không tự lo được, nhớ thương vợ con cái gì!

Hừ! Y sống gần nghìn năm, khó khăn lắm mới yêu một người, thế mà cmn lại là thần tiên hạ phàm, về thiên đình cái là trở mặt không quen biết, làm như năm đó người dây dưa là y vậy. Rõ ràng là tên thần tiên kia không biết xấu hổ theo đuổi y cơ mà.

Thằng nhóc này còn ở trước mặt y khoe vợ khoe con, không phải là chọc vào chỗ đau của y à?

67. Chương 67

Cậu mỹ nhân đưa cho thổ tính một quả trứng khổng lồ, dặn dò mấy chuyện cần chú ý, sau đó sai một con rắn đưa thổ tính xuống núi.

Quả trứng kia là phương pháp khôi phục hồn phách mỹ nhân.

Hồn phách bị thương chỉ có thể đúc lại.

Cậu mỹ nhân nghĩ nát óc cũng chỉ có thể đưa ra biện pháp này.

Tới lúc phá trứng chui ra, mỹ nhân sẽ chỉ là một con rắn nhỏ. Tuy kỳ ức có thể khôi phục theo tháng năm, nhưng tất cả linh khí, yêu pháp đều mất hết, thậm chí không thể hoá thành người.

Lúc cậu mỹ nhân đưa trứng cho thổ tinh, cũng rất tùy ý: “Nếu ngươi không muốn chăm sóc tên tiểu tử thối này thì cứ trả nó lại đây đi.”

Thổ tinh ôm trứng liều mạng lắc đầu, nó không trả lại đâu, có chết cũng không trả.

Đây là mỹ nhân của nó, ai nó cũng không cho.

68. Chương 68

Thổ tinh cầm một cái bọc nhỏ, gói mấy củ cà rốt và khoai bắp vào, rồi lại giống như trước đây đi đến đỉnh núi này ở một lúc, leo lên cái cây kia ngồi một hồi, hấp thụ tinh hoa trời đất.

Khác là bây giờ bên cạnh nó luôn có một quả trứng.

Lúc phơi nắng thì ôm trứng trong ngực.

Lúc hấp thụ ánh trăng cũng đặt trứng ở một bên.

Lúc ngồi trên cây, nó thậm chí giả vờ như đây là trứng chim, bỏ vào ổ chim nhỏ tính để người ta ấp cho, cuối cùng bị chim nhỏ tức giận mổ cho lông rơi đầy đất.

Cuộc sống cứ thế trôi qua được một năm.

Trúc tinh biệt biệt nữ nữ đến thăm nó.

Ngày ấy hai người cãi nhau vì mỹ nhân, đến bây giờ mới gặp.

Trúc tinh lấy bao hạt dẻ rang ra: “Thỏ ngọc, ăn đi.”

Thỏ tinh không khách khí nhận lấy.

Trúc tinh thấy nó nhận, cũng nở nụ cười.

Nó tò mò nhìn quả trứng bên người thổ tinh: “Người ấp cũng lâu như vậy rồi, sao vẫn chưa nở nhỉ?”

Thổ tinh lười biếng cắn hạt dẻ, ăn đến miệng dính đầy vụn vàng: “Cậu nói là đến giờ tự khắc trứng sẽ nở.”

Trúc tinh ngồi xuống nghiên cứu, duỗi tay chọc bừa hai phát.

Bỗng nhiên một tiếng rắc trong trẻo vang lên. Trúc tinh cứng đờ người, sợ hãi quay lại nhìn thổ tinh cũng đang đầy mặt hoảng sợ: “Ta thề! Ta không chọc mạnh!”

69. Chương 69

Thổ tinh nào còn tâm trí nghe cái gì, nó bỏ nhào tới bên quả trứng.

Chỉ thấy khe nứt trên vỏ trứng ngày càng lan rộng, rất nhanh sau đó, chỗ nứt ban đầu bị đỉnh lên.

Nó thấy một con rắn đen nhỏ, trên đầu còn đội mảnh vỏ trứng, ngây thơ ngơ ngác, lại một lần nữa đến với thế giới này.

Thổ tinh bỗng nhiên cười rộ lên, gõ vỏ trứng trên đầu rắn nhỏ: “Rắn nhỏ, ta là cha con, về sau nhớ phải gọi cha đây.”

Trúc tinh nhìn thổ tinh như nhìn quái vật: “Người không sao chứ?” Cha? Đây là kiểu chơi mới à?

Thổ tinh hí hóp mắt: “Ai bảo trước đây y lừa ta, không đòi lại món nợ này ta thiệt quá. Y không nhớ lại nhanh như vậy đâu. Tối lúc nhớ lại rồi, cũng không biết đã gọi ta là cha bao nhiêu năm nữa.”

Cứu! Thổ ngốc biến hư rồi.

Trúc tinh nhìn một thổ một rắn, vẫn không nhịn được mà cười.

Đối với thổ tinh mà nói, Mạnh Xà là kiếp nạn của nó. Cho dù có thể biết trước, nó vẫn không hề muốn tránh đi. Mỗi người đều sẽ gặp được một người khiến bản thân trưởng thành, chỉ khác nhau là sự trưởng thành này đau nhiều hay ít, hạnh phúc hoặc không.

Câu chuyện đến đây là kết thúc. Mình không tìm được phiên ngoại hay truyện nào khác có liên quan đến bộ này cả, bản đăng trên Tấn Giang cũng bị xoá rồi, nên đây là tất cả đó. Cuộc sống sau này của hai người,

chuyện cậu mỹ nhân và thượng tiên, trúc tinh và gấu trúc, cả những chi tiết tác giả chỉ nêu ra mà không giải thích kỹ trong truyện này, người đọc đành phải tự tưởng tượng thôi. Cảm ơn các bạn đã đọc truyện nhé!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-thuyen-tinh-ban-noi-lat-la-lat>